

Анастасъ Х. Добревъ и Никола Д. Боровъ били затворени въ Сливенъ, но слѣдъ тримѣсечно задържане били освобождени по недостатъчностъ на улики. Именно за това възстание Анастасовата майка, хаджи Калуда, изработила великолѣпно знаме, изшито съ златни и сребърни нишки на зеленъ коприненъ платъ.

Прѣзъ 1857 год. Анастасъ Х. Добревъ билъ делегатъ на гр. Сливенъ въ първия таенъ централенъ български революционенъ комитетъ въ Букурещъ и, въ това си качество, е участвувалъ въ заседанията на комитета по изработване знаменития мемуаръ, съ който сулганъ Абдулъ Азисъ е билъ поканенъ да даде политически права на България. Както е извѣстно, този мемуаръ, написанъ на френски, наистина е билъ врѣченъ на султанъ Азиса. Анастасъ е взелъ дѣйствиелно участие въ редактирането му и прѣвъ е донесалъ прѣписъ отъ него въ Сливенъ Участвувалъ е така сжщо въ Букурешкия съборъ отъ 80 души делегати изъ разни краища на България (1857 г.) който съборъ изработилъ бѣлѣжития „Протоколъ“ или „програма за сърдечно споразумѣние между българи и сърби“, отъ 5 априль 1867 г.

Домътъ на Анастасъ Х. Добревъ, находящъ се срѣщу кжщата на Стефанъ Апостоловъ хаджи Кондовъ, билъ свѣрталище на всички политически дѣйци, които прѣзъ онази епоха (1850—1870) се навѣртали около Сливенъ и които дѣятелно сж се дирѣли отъ властѣта. Въ избата на кжщата му имало скривалище, дѣто понѣкога прѣзъ цѣла зима се криели бунтовници и политически дѣйци.

Той билъ въ сношение не само съ Раковски, но и съ други още съврѣменни нему дѣйци, като Михаилъ Колони, Христо Георгиевъ, Рухаилъ Атанасовъ, Никола Войводовъ, Д-ръ В. Каракановски, Василь Левски, Лука Вокаловичъ (черногорець), руския дипломатически агентъ въ Букурещъ Офенбергъ и сръбския Магазиновичъ (1857) и др.

За обсъждане въпроси по готвящето се възстание Анастасъ Х. Добревъ и неговитѣ съмишленици (Никола Д. Боровъ, Стефанъ Генчовъ и др.) се събирали ношно врѣме у дома му, дѣто държали заседанията си, а понѣкога се събирали и въ *Малкото ханче*, наречено още *Славовото ханче*¹⁾. Впрочемъ, въ това ханче по онова врѣме се събирали почти всички по-събудени сливенци.

Прѣзъ 1866 год., по врѣме на Критското възстание, той живо се интересувалъ отъ развоя на това възстание и съ напрегнато внимание слѣдѣлъ неговия ходъ. Ходилъ даже въ Гърция, за да изучи по-отблизо неговата организация, и посочвалъ това движение като примѣръ, какъ една шепа

¹⁾ То изгорѣ, но мѣстото му е на Аба-пазара, между магазинята на Р. В. Мирковичъ и старото черковно кафене.